

Вітри розносили сонця і сіно,
Піском заносючи усесвіт,
І очі грузнули від невбиральних видив.
І крик, що коливав рівнину,
Висів на нитці, мов жовток,
І дерево, що розлилось по небу
Біліше сонця, глибше океану,
Те дерево, що розділяє межі...

Під яблуною не ходить людині.